

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

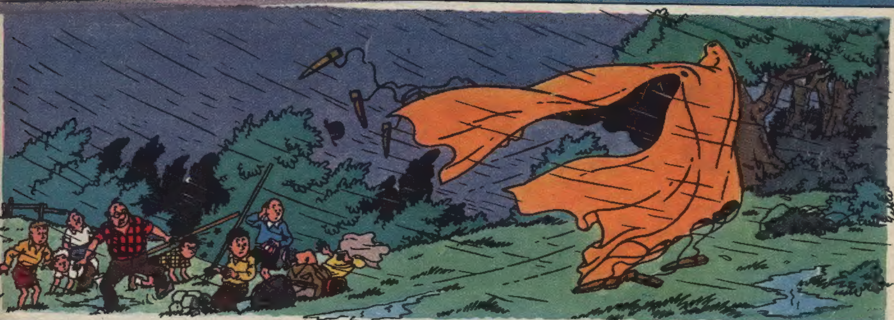
28-8-52

KUIFJE

35

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

HET WONDER

NAAR HUIS

ER is niets onaangenamer dan zijn tent afbreken en zijn pakken maken op een plaats waar men enkele weken zorgeloos in de volle Zomer doorgebracht heeft. Maar we voelen ons toch rijker.

We hebben de natuur en de mensen beter leren kennen, zonder dat we ons daarvoor hebben moeten inspannen zoals voor het afleggen van een examen. En die natuur- en mensenkennis zal ons later minstens even nuttig zijn als alle andere schoolkennissen !

We zijn niet alleen rijker aan schone ervaringen, maar ook sterker. Want dat openluchtleven aan de zee, in de bergen, de Kempen of de Ardennen heeft ons lichaam verjongd, leniger en krachtiger gemaakt. We staan klaar om het nieuwe schooljaar met nieuwe moed aan te pakken. Want ook dat nieuwe schooljaar zal ons rijker en sterker, en misschien zelfs beter maken. We zullen nieuwe vrienden leren kennen, nieuwe kennissen opdoen, schone sportmomenten beleven.

En Kuifje zal je gezel blijven, tijdens het schooljaar zoals tijdens de vacantie. We leven en groeien samen. En voor echte vrienden is er niets aangenamer dan samen leven, en samen groeien naar God.

Kuifje

HET SALON VAN DE JEUGD

Op Donderdag 4 September wordt in het Paleis voor Schone Kunsten, Ravensteinstraat, te Brussel, het Salon voor het Kind, de Jeugd en het Gezin geopend. Een bezoek aan dit Salon loont de moeite, want er werd gezorgd voor veel attracties. Laat de gelegenheid niet voorbijgaan, want het Salon sluit op 14 September reeds zijn deuren !

KUIFJE nodigt al zijn lezers, vrienden en hun ouders uit om aan dit Salon en zijn stand een bezoek te brengen. Onze voornaamste tekenaars, *Willy Vandersteen*, *Bob Demoor*, *Hergé*, *Cuvelier* en *Jacobs* zullen er hun albums komen tekenen. Volgende week brengen we daarover meer bijzonderheden.

Bewaar zorgvuldig de *gratis-ingangsbon* die we onderaan deze bladzijde afdrukken.

Kuifje nodigt zijn vrienden uit op het Salon van de Jeugd.

ONZE BRIEVENBUS

Maarten Meckman, Amsterdam. — Ik heb je inzending voor ons openbaar onderzoek « Jullie krijgen het woord » met een onverklaarbare vertraging ontvangen. Zo kon het jammer genoeg niet meer in aanmerking komen. Misschien ben je volgende maal bij de winnaars ! Met mijn hartelijke groeten.

Willy De Zutter van Knokke. — Heb je Yma Sumac gehoord ? Ik ben ook een groot fotoliefhebber. Ik kan je wel zeggen welke naar mijn mening de beste fototoestellen zijn, maar al kosten die geen 50.000 frs., ze zijn niettemin zeer duur : Contax, Contessa, Super Ikonta, Leica, Rolleicord, Rolleiflex en Kodak Retina. Om te beginnen raad ik je een goede box aan. Met mijn hartelijkste groeten aan al de leden van de club !

Willem Jan Hogezand, Holland. — Wanneer ik nog eens een mooie reeks postzegels heb, stuur ik je die. Hartelijk dank voor de zegels die je me in ruil gezonden hebt. Ik kan er nu een andere Kuifjeslezer gelukkig mee maken. Met mijn beste groeten.

Hugo Merckx, Puurs. — Heb je dat gedicht over de Lente werkelijk alleen gemaakt zonder de hulp van vader, broers, of wie ook ? Laat me dat eens weten ! In afwachting groet ik je hartelijk.

Gaston Merckx, Puurs. — Het was inderdaad lang geleden dat ik nog wat van je gehoord had. Ik beleefde des te meer genoegen aan je brief. Hartelijk proficiat met je eerste plaats op school. Kuifjesvrienden moeten overal en altijd de beste zijn ! Ik verwacht nog nieuws van je !

Mariolaine Merckx, Puurs. — Ik heb je gedicht met genoegen gelezen. Oefen je verder. Met mijn beste groeten.

Jos Dewit, Tienen. — Ik zal je de inlichtingen over de zweefvliegtuigen schriftelijk bezorgen. Met mijn beste groeten.

Arie van Aken, Den Haag. — Paul Cuvelier werkte momenteel niet meer mee aan ons blad, maar binnenkort krijg je hem weer te zien ! Met mijn hartelijkste groeten.

Dirk Dewitte, Gent. — Heb je een aangename herinnering bewaard aan je bezoek aan Brussel, Dirk ? Vergeet in het vervolg je brieven niet te verzenden ! Met mijn beste groeten aan heel de familie !

Aimé De Meyer, Doel. — Die mannen van de schipperschool van Brugge, dat zijn kerels ! Wanneer die iets beloven, dan houder ze hun woord ! Hartelijk dank voor het kaartje en tot binnen enkele weken.

G. De Seck, Brugge. — Eveneens hartelijk dank voor het kaartje. Het heeft me waarlijk plezier gedaan. Met mijn beste groeten.

Fernand Lawijts, Lourdes. — Naar Lourdes gaan en Kuifje niet vergeten, dat is fijn ! Wanneer mijn lezers zo aan mij denken, hoe zou het dan anders kunnen, of ik denk ook voortdurend aan hen ! Met mijn hartelijkste groeten !

Marcel van den Brande, Hemiksem. — Je zult niet lang meer moeten wachten om voldoening te krijgen, Marcel. Ik zal met dat voorstel rekening houden. Waar heb je je verlof doorgebracht ? Ben je weer naar Frankrijk geweest ? Vergeet niet, dat ik aan mijn beste vrienden gevraagd heb me een van hun mooiste vacantiefoto's op te sturen. Tot genoegen.

Herman van de Walle, Tielt. — Ik verwacht eens een briefje van je. Hoeveel autootjes bezit je nu reeds, Herman ? En welk was je jongste aanwinst ? Met mijn hartelijkste groeten aan heel de familie.

Home Pinnochio, Wenduine. — Hoe stellen de gasten het bij moeder van Welle ? Ik wens jullie nog een paar goede weken alvorens weer naar school te keren !

DE UILENSPIEGELKLAS

Meester : Tot welke dierensoort behoort het hert ?

Jan : Tot de kapstokdieren, meester !

★

Meester : Welke zijn de laatste tanden die de mens krijgt ?

Lode : De valse tanden, meester.

★

Meester : Waar bracht keizer Karel V zijn eerste levensjaar door ?

Dirk : In een wieg, meester.

★

Meester : Noem eens twee soorten konijnen !

Erik : Dikke en magere, meester.

★

Meester : Frans, kun jij Hilversum op de kaart vinden ?

Frans : Neen, meester, maar op de radio wel.

★

Meester : Welke dieren hebben het minst voedsel nodig ?

Mark : De motten, meester, want die eten gaten.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16 *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Ab. drie maand.	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maand.	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Kapitein Karstenz gaf Cori de opdracht geheime documenten naar admiraal Piet Hein te dragen. Twee Spaanse spionnen bespieden Cori aan de achterzijde van de tuin...

(Wordt voortgezet.)

DE EERSTE VLIEGENIER

heette Santos Dumont

September 1898. Een grote menigte was samengestroomd in de Jardin d'Acclimatation te Parijs. Iedereen kon daar naar het wonder komen kijken, en gratis nog wel ! Stellen jullie zich voor, dat daar voor de éérste keer in de geschiedenis van de mensheid een man ZOU VLIEGEN NET ALS EEN VOGEL. Men kwam er naar kijken, doch niemand kon het geloven. Men wees naar het vreemd toestel waarmee een onbekende in de lucht wou stijgen. Het was een ballon die de vorm van een sigaar had en waaraan een metalen mand bengelde. Men had ze voor een waskorf kunnen aanzien, indien er toevallig geen motor had ingestaan...

PLOTSELING kwam er beweging in de rijen der wachtende toeschouwers. Iedereen ging op de tenen staan en rekte de hals :

— Daar is hij ! Daar is hij !

De man die naderde, was heel klein en buitengewoon elegant gekleed in pak naar de laatste snit, bolhoed en varkensiederen handschoenen. Hij keek even naar de menigte, lachte en stapte moedig in zijn geheimzinnig tuig.

De Parijzenaars kregen een krop in de keel. Hij zou het toch niet wagen ? Het was toch veel te gevaarlijk... Neen, neen, vliegen kon de mens niet !

— Loslaten, schreeuwde de piloot.

De motor zette de schroef aan gang en de sigaar steeg op met haar lachende piloot. Men volgde het toestel met grote ogen en open mond, en geloofde het nog steeds niet. Enkele minuten later hoorde men een klein meisje vragen :

— Mama, is de ballon stuk ?

JONGENS HEBBEN DE EERSTE VLIEGENIER GERED !

STUK ? Neen, maar het scheelde geen haar ! De luchtpomp werkte niet en de omslag van de ballon, slechts voor de helft gevuld, begon plotseling vreselijk krom te trekken.

Een ramp ? De kleine heer zag dat hij de aarde in snel tempo naderde, doch verpinkte niet eens. Hij bemerkte enkele jongens die speelden op het veld en riep :

— Neem de koord en loop tegen de wind alsof ik een vlieger ware ! Vlug !

De jongens waren stom verbaasd, doch deden wat hen gevraagd werd. De weerstand van de lucht verminderde de val van de ballon en het duurde niet lang of de piloot kwam met zijn toestel heelhuids op de grond. Hij wreef het stof van z'n mooi pak, zag een beetje bleker, maar lachte zelfzeker...

EEN PITTIGE BRAZILIAAN

DE volgende dag sprak heel Parijs over de kleine Alberto Santos Dumont. Hij was een Braziliaan, pas vijf en twintig jaar oud, schatrijk en was naar Frankrijk gekomen om er zijn studies te beeindigen. Wat men echter nog niet wist, was dat er in de elegante, tengere man (hij woog nauwelijks 50 kg.) met zijn fluwelen ogen en meisjesachtige glimlach veel kruim stak.

Op zekere dag (dat was tijdens zijn vijfde proefvlucht met een ballon) stootte de schroef tegen het dak van een huis. Het gevolg was een geweldige ontploffing en daarna hoorde men een langgerekt pfuuut !... Er was geen ballon en geen Santos Dumont meer te bespeuren ! Ze waren in rook opgegaan !

Na lang zoeken vonden de pompiers onze held hangend aan een vensterbalk op meer dan dertig meter boven de grond. Hij was niet eens ontroerd en dirigeerde zelf met kalme, vaste stem de reddingswerken. Ja, daar zat pit in die kleine Braziliaan !

LOOF DAN MAAR EENS EEN PRIJS UIT !...

EEN maand later, op 19 October 1901, sleepte Santos Dumont de Deutsch de la Meurthe-Prijs van honderdduizend francs in de wacht met zijn vlucht Saint-Cloud—Eiffeltoren, aan boord van zijn zesde luchtballon.

Toen hij uit de mand stapte, kwam Deutsch armzwaaiend toegelopen en zei met een zucht van verlichting :

— Santos, je hebt gewonnen !

Mijnheer Deutsch de la Meurthe, de maecenas die veel belang stelde in de luchtvaar en ze bevorderde, begon er genoeg van te krijgen. Een jaar geleden had hij z'n grote prijs uitgeschreven en sedert die dag had men hem geen minuut rust meer gegund. Hij had zelfs niet meer het recht Parijs te verlaten indien hij daartoe lust had, daar hij niet wist op welk ogenblik Santos Dumont de vlucht zou wagen. Deutsch de la Meurthe profiteerde van de regenachtige dagen om met vacantie te gaan en kwam hals over kop naar de hoofdstad terug zodra de zon weer kwam piepen. Telkens stond hij duizend angsten uit omdat de kleine Braziliaan misschien reeds opgestegen was alvorens hij het had gezien...

Het leven werd dus inderdaad ondraaglijk en toen Santos enkele keren in een tuin moest landen, tegen een dak, schoorsteen of een boom terecht kwam, schold men Deutsch voor moordenaar. Zelfs voor een schatrijk man was zulks onaangenaam ! Deutsch de la Meurthe was in de zevende hemel toen hij Santos de beloofde prijs overhandigde en zijn welverdiende rust kon nemen.

DE GROOTMOEDER VAN DE MODERNE LUCHTVAART

SANTOS DUMONT werkte steeds voort. Nadat hij het met ballons had beproefd, waagde hij het met vliegtuigen. Hij vervaardigde toestellen, beproefde ze, mislukte en herbegon. Hij was daarbij steeds even elegant en afgeborsteld. Het was in 1909 aan boord van de « Demoiselle » dat hij z'n grote triomf mocht beleven. De « Demoiselle » was een klein vliegtuig, dat met piloot en al slechts 150 kg. woog. Santos bestuurde het in rok en bolhoed en sloeg alle records. Over daken en bomen scherend, vloog hij 8 km. met de verbazingwekkende snelheid van 100 km. per uur !

Frankrijk heeft de kleine Santos niet vergeten en schonk aan de Braziliaanse regering een trouwe kopie van zijn « Demoiselle ». Alvorens te vertrekken, maakte dit minuscuul vliegtuig, voorzien van fietswielen, enkele sprongen op het vliegveld van Orly bij Parijs.

Tijl Uilenspiegel

De Geuzen hebben 'n galjoen veroverd. Riesenkraft, door de Spanjaarden gevangen genomen, hoort dat ze 't schip zullen kelderen.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Enkele jongelui, die in Augustus 1914 een bootreis maakten, werden door een Duits kaperschip gevangen genomen en op een eiland van de Stille Oceaan afgezet. Ze moeten hier spoedig de wijk nemen voor de Papoea's, doch werden door de Maori's hartelijk ontvangen. Enkele maanden later wordt het eiland door de Papoea's aangevallen...

AVONTURENROMAN
DOOR YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR A. WEINBERG

Het vernuft overwint het brutaal geweld

DE Papoea's die wisten dat ze numeriek de meerderen waren, schenen de tactiek van de massale aanval te gebruiken. Behendig stuurden ze hun prauwen om de riffen, die de toegang tot het eiland verhinderden, heen, en gleden naar het open strand waar een landing gemakkelijk was. Met angst dacht ik aan mijn twee vrienden wier compagnieën de eerste schok zouden moeten opvangen.

Firmin en Meersmans waren gewapend met onze repetitiegeweren, hun manschappen beschikten over een massa pijlen, lansen en knotsen. De eerste prauwen landden en onze troepen schoten hun eerste pijlen af. De kannibalen antwoordden met een ware regen van pijlen en liepen dan met honderden tegelijk naar onze houten versterkingsgordel. Hun lichaam was beschilderd en in hun kroezelkop staken pluimen en benen. Terwijl ze ten aanval overgingen maakten ze een hels lawaai. Het was een schouwspel om ook de dapperste kippenvel te bezorgen.

Plotseling weerklonken er schoten wat in de rangen van de vijand een zekere verwarring veroorzaakte. Door de schietgaten richtten onze Maori's kalm hun pijlen naar de levende doelwitten, terwijl de projectielen van de Papoea's voor het grootste gedeelte in de barrikade bleven steken. Firmin en Meersmans ledigden de ene patroonhouder na de andere.

Ondanks de aanmoedigende kreten van hun leiders begonnen de Papoea's achteruit te trekken. Hun gewonden en doden lieten ze op het slagveld achter... Terwijl uit onze rijen een luid hoera opsteeg om dit eerste succes uit te jubelen, liepen zij terug naar hun prauwen. Hun eerste poging was spaak gelopen...

De vijandelijke vloot stak terug in zee en het was zeker dat de Papoea's nu naar het kwetsbaar punt van onze verdediging gingen zoeken.

Ik was tot op het strand gelopen om mijn vrienden geluk te wensen. Onze verliezen waren gering: slechts drie Maori's waren door een pijl gewond. Ze werden vlug naar het dorp gebracht om verzorgd te worden. Spoedig werd ik op m'n post teruggeroepen, want de Papoea's waagden de beklimming van de rotsen langs de Zuidelijke oever, waar de lieflijke bron kabbelde waar wij zo graag een stortbad namen...

Lenig als apen, de ene op de andere, hesen ze zich langs de rots omhoog van platform tot platform. Van op m'n klein houten terras zag ik hen naderen en liet begaan. Ze hingen nu met een honderdtal tegen de rots en profiteerden van de kleinste vooruitstekende punt om hun naakte voeten te zetten. Ik had mijn soldaten de opdracht gegeven niet te schieten; de Papoea's kregen langsom meer vertrouwen en geloofden dat die kant van het eiland niet verdedigd was. Steeds talrijker werden ze... Toen ze nog ongeveer een tiental meter van de top waren, floot ik kort: dat was het afgesproken sein. De Maori's schreeuwden wild en lieten stenen van zes en zeven kg. op de aanvallers regenen. Flik en Flok, m'n twee kleine aapjes, bootsten mijn gebaren na, tuimelden over de grond, schreeuwden en wierpen keitjes naar de Papoea's.

In een ommezien was heel de rotsmuur schoongeveegd. De overlevenden sprongen terug in hun bootjes terwijl ze met hun armen zwaaiden en allerlei verwensingen uitten. Mijn dappere Maori's hadden zelfs geen schrammetje.

— Bravo, zei Daelmans, die even kwam kijken. Ik geloof dat deze les wel zal volstaan. Al onze verdedigingswapens werkten perfect. We mogen hun vloot echter niet uit het oog verliezen, want het is van het grootste belang te weten of ze naar hun eiland terugkeren dan wel een nieuwe aanval op een ander punt van Hono Roeroe voorbereiden.

De vloot van de Papoea's draaide naar het Oosten van ons eiland en met Daelmans en onze andere vrienden liep ik de Oostkant uit...

Op het ogenblik dat wij ter plaatse kwamen, zette de artillerie van Erik haar actie in. Ha, vrienden, wat een schouwspel! Ik had die kerel wel kunnen omhelzen! Kalm als een in de strijd vergrijsde generaal stond hij daar, rekende en gaf zijn bevelen. Een oogopslag, een gebaar was genoeg opdat iedereen zou gehoorzamen. Hij had werkelijk leiderstalent.

Op het water voor ons werden twee à driehonderd prauwen door krachtige armen naar de kust geroeid. Een prachtig doelwit!

— Ho hop, riep Erik, toen hij oordeelde dat ze op de gewenste hoogte gekomen waren. Wat een vuurwerk! Erik schoot met gloeiende kogels gelijk in de tijd van de vrijbuiters. De geniale Erik had, in zekere zin, de brandbom uitgevonden. Door zijn artilleristen had hij kogels, ter grote van een vuist, laten gereed maken. Ze waren samengesteld uit het hars van de palmboom gemengd met droge lianen, zodat ze hard waren. Met een lont ontstak men iedere kogel en legde er dan vijf of zes van in de lepel van de katapult. Aldus kon men ze honderdvijftig meter ver werpen. De twee eerste schoten kwamen in het water terecht, doch het derde salvo was raak. Twee projectielen vielen op twee naast elkaar gelegen prauwen.

De vlammetjes van de kogels staken de prauwen in brand. De inboorlingen wilden ze verwijderen, doch roosterden natuurlijk hun vingers. Ze huilden van de pijn. Dan wilden ze de kogels aan de punt van hun lans rijgen, doch de vlammen lekten reeds aan het zeildoek waarmee de prauwen van binnen bekleed waren. Ze schepten met beide handen water en stortten dit over de vlammen, doch dat kon ook niet meer baten. Ten slotte sprongen ze zelf in het water en trachtten een ander vaartuig te bereiken.

Intussen loste Erik het ene schot na het andere en telkens nauwkeuriger. Opnieuw vlogen prauwen in brand en de Papoea's stonden er radeloos bij. Het duurde niet lang, of de ongedeerde prauwen dreigden te zinken onder hun last daar steeds meer krijgers in de overblijvende boten bij elkaar drumden. De regen vlammende kogels hield niet op...

— Hete kastanjes! Hete kastanjes! riep Firmin bij ieder salvo.

Vier prauwen dreven nu als vlammende toortsen over zee en de anderen vluchtten zo snel de Papoea's roeien konden. De wilden dachten waarschijnlijk dat de blanken het hemels vuur op hen lieten neerkomen en dat het beter was de strijd met zulke demonen te staken.

Wij bleven op onze uitkijkpost zolang we de zwarte stippen aan de horizon konden zien. Onze overwinning was volledig!

Dat er die avond op Hono-Roeroe feest gevierd werd kan iedereen wel raden. De vrouwen hadden de hutten met kleurige bloemenslingers en bonte vlaggetjes versierd. In de schijn van tientallen laaiende fakkels werd er gedanst en gezongen.

In naam van zijn volk dankte Hama Koea ons voor al wat wij gedaan hadden om de onafhankelijkheid van het eiland te vrijwaren. Hij schonk ons een fraaie wandelstok gemaakt uit de ruggengraat van een haai, die bij de Maori's beschouwd wordt als het zinnebeeld van de chef. Wij van onze kant schonken de koning en zijn hoogwaardigheidsbekleders enkele voorwerpen van ons persoonlijk bezit. Een klein spiegeltje, dat in onze winkels niet meer dan een paar francs kost, oogstte het grootste succes...

Met een hels lawaai stormden ze vooruit !...

VOLGENDE WEEK :

Een schip aan de horizon...

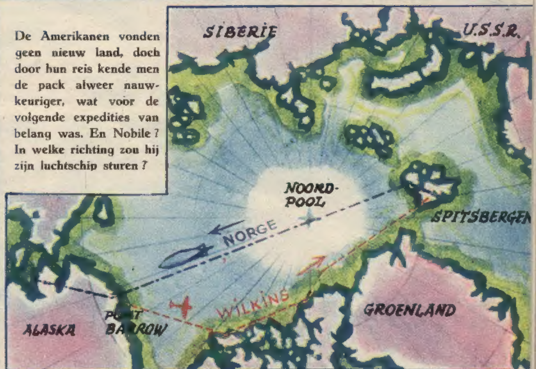
De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

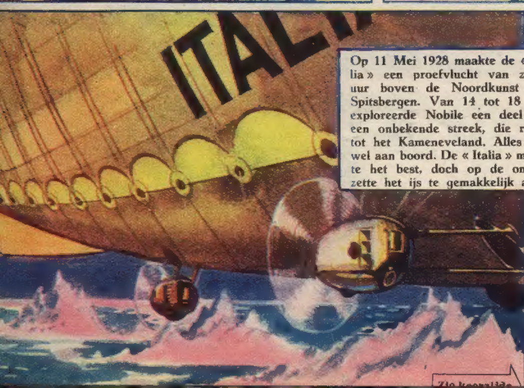
DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

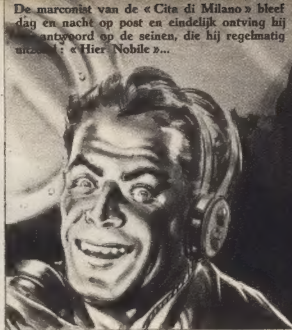

Zie keerzijde

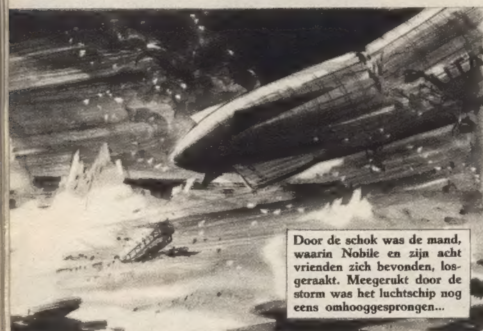

De radio van het begeleidingsschip, ving de boodschappen van de « Italia » op. Plotseling werden ze onrustwekkend : « Stormen en sneeuw. Snelheid gedaald tot op 40 km. » en « Zwaar van de sneeuw daalt de « Italia » en « Stijgen opnieuw, toestand ernstig. »

Dan volgde er niets meer. In gedachten was Amundsen bij Nobile en zijn vrienden. De grote loods van Ny Aalesund bleef leeg en tevergeefs speurden de achtergebleven de hemel af...

De marconist van de « Cita di Milano » bleef dag en nacht op post en eindelijk ontving hij
antwoord op de seinen, die hij regelmatig
: « Hier Nobile »...

« Waar ben je ? »... « Op een drijvende ijsbank op 40 km. ten Noorden van het eiland Foyn... Wanneer de mist opklaart... zie ik... de bergen van het land... in het Noord-Oosten... »

Vier minuten na het laatste bericht van 25 Mei stortte de « Italia » neer met geblokkeerde ventielen, een door het ijs gescheurde omslag, en bezwaard door de sneeuw.

Door de schok was de mand, waarin Nobile en zijn acht vrienden zich bevonden, losgeraakt. Meegerukt door de storm was het luchtschip nog eens omhooggesprongen...

De ontdekkingsreizigers, die op de ijsbank geslingerd waren, volgden hun luchtschip en waar de « Italia » in de sneeuw verdween, zagen ze een geweldige zwarte rookzuil opstijgen...

riano, Zappi en
lmgreen hadden hun
ellen op 30 Mei ver-
n en ze begaven
naar het land ten
ord-Oosten.

In de mand zaten gelukkig de levensmiddelen, de uitrusting, de benzine en Biani had hun zender, na vijftien dagen werk, kunnen herstellen... Doch er was een dode en een zwaar gewonde...

« Kom spoedig. De gewonde heeft dringend hulp nodig. Het ijs smelt. Dit bericht kunnen we niet herhalen », aldus besloot Nobile, «onze zender weigert verdere dienst. Doch Biani luistert... »

CAOUTCHOUC

UIT KOLEN, MAÏS, AARDAPPELEN OF WIJN

Dagelijks komen er rubbervoorwerpen onder je ogen : autobanden, handschoenen, darmen, enz... Hoe maakt men rubber ? Op school leerde men je dat er in tropische streken bomen groeien — de hevea's — die een melkachtig sap afscheiden uit hetwelk men door karnen rubber bekomt, juist zoals bij het karnen van melk er boter bekomen wordt. Let er op, dat dit sap ook voortkomt in de stengels en de bladeren van de paardebloem en dat men in Zweden en Rusland uit paardebloemensap rubber vervaardigd !

DE rubber met als voorsprong een of andere plant noemt men *natuurrubber*. Het gebruik van deze rubbersoort is beperkt. Zo kan men met natuurrubber autobanden slechts 80 km per uur rijden, daar er anders gevaar bestaat dat uw banden wegsmelten. Natuurrubber weerstaat ook niet aan de inwerking van olie of benzine, en is dus uitgesloten voor het vervaardigen van darmen die deze vloeistoffen moeten leiden. Daarom wendt men tegenwoordig hoe langer hoe meer synthetische rubber aan. Hierdoor verstaat men caoutchouc die in fabrieken wordt vervaardigd vertrekkende uit grondstoffen die niets gemeen hebben met het eindproduct.

RUBBER UIT KOLEN EN KALK

ZO vervaardigde Hofmann, in 1915, toen Duitschland door oorlogsomstandigheden van de overzeese gebieden was afgesneden, caoutchouc uit kolen en kalk.

Dit gebeurt in het kort als volgt : met kalk en kolen maakt men carbuur. Als men carbuur in water werpt ontstaat er een gas. (dat weet je wel, denk maar eens aan een carbuurlamp !). Die gas draagt de naam van acetyleen (toch al gehoord van acetyleen-branders gebruikt bij het lassen ?)

Uit acetyleen vervaardigd men nu een gas dat veel gelijkenis vertoont met buta-gas (het gas dat men tegenwoordig in stalen flessen kan kopen voor kook- en verwarmingsdoeleinden) men noemt het butadiëen.

WAT IS EEN MOLECULE ?

HIER een woordje uitleg : elke stof (hout, steen, water, lucht, lichtgas) bestaat uit zeer kleine deeltjes die verder niet meer deelbaar zijn zonder die stof te veranderen.

. Een voorbeeld : delen we een druppel water in twee, zo een halve druppel nog eens in twee, dit deeltje nog eens in twee en zo enkele millioenen keren, dan komt er een ogenblik dat, wil men nog eens in twee delen, men geen twee kleine deeltjes water bekomt, doch twee deeltjes gas.

Het ene deeltje is zuurstof en het andere waterstof. Dit kleinste deeltje, dat nog water is, noemt men een molecule. Zo bestaat elke stof uit moleculen.

Is nu die molecule licht en klein dan zal de stof opgebouwd uit zulke moleculen een gas zijn. Zijn de moleculen wat zwaarder, dan vormen ze een vloeistof, zijn de moleculen zwaar en groot, dan heeft men een vaste stof.

Opgepast ! Met natuurrubber slechts 80 km. per uur !

MOLECULEN WORDEN AAN ELKAAR « GEKNOOPT »

WIL men nu van een gas een vaste stof maken, dan moet men trachten de moleculen van dat gas te verzwaren en te vergroten. Dit kan gebeuren door verschillende moleculen aan elkaar als het ware te knopen, om aldus één enkele zware reuze-molecule te verkrijgen.

Rusland haalde eerst rubber uit alcohol.

Dit aan elkaar knopen noemt men polymeriseren.

Denk echter niet dat men gelijk welk gas kan polymeriseren, neen het gas moet dit uit zijn eigen doen.

Als men butadieën laat staan, wordt het eerst vloeibaar en dan vast en tenslotte hard. Doch dit duurt verschillende jaren.

Men kan nu de tijd aanzienlijk verkorten door het gas te verwarmen en kleine hoeveelheden van een metaal (natrium) toe te voegen.

BUNA 115

WERKT men zo, dan bekomt men na 24 uren een product dat op rubber gelijkt.

Dit product wordt nu gekneed, zoals de bakker zijn deeg kneedt, en tenslotte tussen twee stalen rollen tot bladeren gewalst.

De aldus bekomen vellen synthetische rubber verkoopt men aan autobandenfabrikanten onder de naam van BUNA (BUtadiëen en NAtrium).

Dit eerste product door Hofmann bekomen, was hard en broos en kon niet voor autobanden gebruikt worden, doch langzamerhand bracht men er verbeteringen aan, tot wanneer men bij de 115e proef een rubber bekwam die met de natuurlijke rubber kon vergeleken worden.

Men noemde deze rubber : BUNA 115.

De Duitsers trekken rubber uit aardappelen.

Na de oorlog zocht elk land verder en trachtte het Duits procédé aan zijn eigen grondstoffen aan te passen.

Engeland en Amerika bezaten steenkool en kalk en konden dus rechtstreeks de methode van Hofmann overnemen.

RUBBER UIT ALCOHOL

DE Russische geleerde Lebedef vond een methode om butadieë te bereiden uit alcohol. De weg lag dus ook daar open en in de jaren dertig bouwde men in Rusland rond de alcoholstokerijen fabrieken van synthetische caoutchouc.

De Amerikanen en de Duitsers die beiden over veel alcohol beschikken volgden vlug het Russische spoor, alleen hun uitgangsproducten voor het bereiden van hun alcohol verschilden. Rusland maakte alcohol uit koren, de Verenigde Staten van Amerika uit maïs en Duitsland uit aardappelen.

Voor het ogenblik bouwt men in Frankrijk een rubberfabriek dat zijn alcohol trekt uit wijn.

Indien het je verwondert dat men uit alcohol, die zo duur lijkt, rubber vervaardigt, denk er dan aan, dat als je één liter alkohol bij de apotheker koopt voor 250 frank je 245 frank betaalt voor de winst en de taks !!

Niettegenstaande dit, kost de natuurrubber vier maal minder dan de kunstmatige, doch hier ook heeft men waar voor zijn geld, vermits de natuurrubber op vele terreinen moet onderdoen.

De ruwe caoutchouc bereid op een van de bovenvermelde wijzen, wordt nu verwerkt, zoals natuurrubber tot allerhande verbruiksartikelen.

(Wordt voortgezet.)

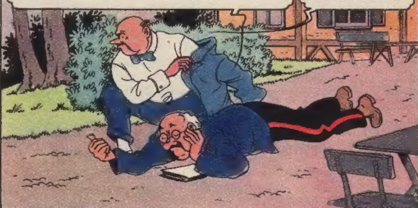

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

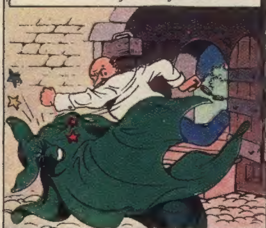

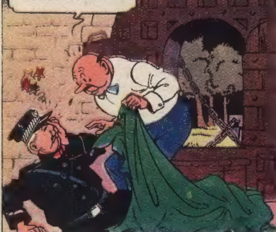

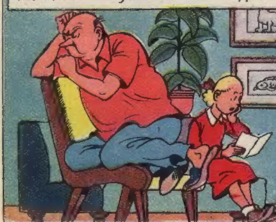

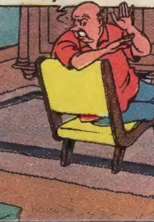

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Terwijl Baxter en zijn medewerkers vergaderen om de laatste voorbereidingen voor de afreis van de maanraket te bespreken, telefoneert men Baxter dat drie verdachten in de verboden zone aangehouden werden...

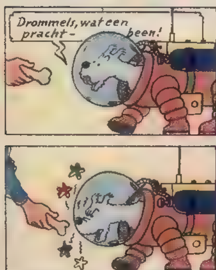

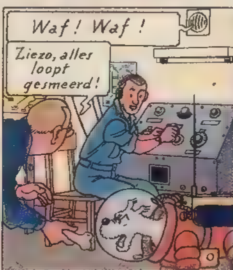

(Wordt voortgezet.)

HET ROEMRIJK TWEEGEVECHT VAN RIDDER FLORIS SNEUSTERMANS

GIJ hebt nog nooit over ridders gelezen, of het waren er ik weet niet hoe een rijke en sterke. Maar in werkelijkheid waren er in dien tijd ook, die niet zo gemakkelijk aan hun kost kwamen.**

Ik heb er geen gekend, want de riddertijd is te lang voorbij om daar iets van mond tot mond over te weten. Daarom ben ik in Lier naar het archief gegaan. Ik ben daar eens gaan snuffelen in al die oude boeken om iets over den ouden Liersen ridderstand te vinden. Buiten echte begoede ridders, heb ik er ook één gevonden die het zo wel niet had, maar niettegenstaande dat, moet het nen geweldig geslepen vent geweest zijn. Allee, nu zonder langer te zeveren zal ik u eens vertellen wat ik over dien ridder te weten gekomen ben.

Het was een manneken van tegen de zestig en niet groter dan ne plechtigen kommunikant, en zo mager als nen bessemsteel Hij heette ridder Floris Sneustermans en woonde aan het Stenenstappeken, dicht bij de Nethe, op den steenweg naar Kessel Hij had daar een kasteel staan met een toren, een woonplaats en een pomphuis. Op zijn wapenschild (dat van het scheel van een vuilnisbak was gemaakt) stond ne gespleten halven sol afgebeeld, waaraan te zien was dat hij niet van de vrijgevigsten was. In den dag verdiende hij zijn kost met op de omliggende kastelen het vogelenpikspel te gaan aanleren, en 's avond ging hij aan de café « De Draaiboom » mee met de doppers gippen met de labasten om ne cent bij te verdienen. In een woord, hij kwam maar moeilijk aan zijn kost, maar toch wist hij zijn stand hoog te houden en er ging geen dag voorbij, of hij kon toch er nog geld genoeg afpitsen om een glas water met bezensap te drinken

Zijn harnas was hier en daar wel een beetje verroest, maar als er een gat in was liet hij het toch altijd bij den smed lappen, al was het maar met een stuk van ne zinken emmer. Een paard kon hij er niet op nahouden, en daarom zag men hem altijd met een hondenkar rijden. Achterin legde hij zijn riddertuig omdat het te zwaar was om altijd mee te dragen. Onze ridder kon genen helm op zijn kop verdragen, want dan kreeg hij koppijn van al dat geklepper op zijn schedel. Hij had dan maar bij den smed een ijzeren klak laten maken en ridder Floris had daar zelf een stuk van zijn gewatteerde sprei ingenaaid

Als hij nu weer eens op nen gewonen werkdag met het gippen overuren aan het maken was, was er een van zijn medespelers die venijnig werd omdat hij niet kon winnen en hij zei

— Wel mijnheer de ridder Floris ! Hebt gij het goed nieuws nog niet gehoord ? Ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de postkoetsverbinding tussen Lier en Antwerpen zet de burgemeester een groot steekspel op touw. Al diegenen die zich vóór den dertigsten laten inschrijven mogen er aan meedoen

Neen, daar had onze ridder nog niet van gehoord. Maar nu hij het wist was hij op slag vastbesloten er aan mee te doen. Dat was alles wat de venijnigaard moest hebben, want hij dacht dat ne ridder met zo 'n postuur zeker een klopping van belang zou krijgen

Als Floris zich had laten inschrijven, begon hij aan zijn harnas te werken om in goede conditie op te komen. Hij smeerde het helemaal in met fijne olie en hield zijn zwaard zo lang tegen den slijpsteen, totdat hij er nen arduin kon mee klieven. Als dat gedaan was, at hij ne kilo rozijnen om de muugte uit zijn benen te trekken, en hij begon zich te trainen

Op den dag van den wedstrijd las hij de verplichtingen nog eens over, en zag tot zijn grote schrik, dat men verplicht was met een paard op te komen ! Nu wist hij werkelijk geen raad, want er was niemand van de geburen die er hem een wilde lenen, omdat zij dachten dat man noch paard levend uit den slag zouden komen. Ridder Floris begon te denken en te duizeneren dat zijn ijzeren klak er van smoorde Op nen keer had hij eens de facteur van Oeleghem over een ijzeren ros horen spreken, maar hij was daar toen niet op ingegaan. Maar nu dat hij in zo 'n hoge nood zat, sprong hij met de rapte in zijn hondenkar en vloog lijk de wind naar den facteur. Na veel beloven kreeg hij het tuig los dat eigenlijk niets anders was dan een velo (juist dezelfde gelijk die er nu rijden, maar alleen wat zwaarder en met dikke koorden op de wielen in plaats van banden Als hij tegen den noen te· was, en zich naar het afgespannen terrein begaf, waar dat de stee spelen zouden gehouden worden, stond het daar al vol volk en hij moe nog goed van zijn neus maken wilde hij binnengeraken De klaroene schalden en al de ridders kwamen met hun schildknapen voor de tribun staan Het waren allemaal venten lijk bomen die sterk genoeg warer o nen boer van zijn paard te steken.

Eerst moesten er twee ridders vechten met de blote vuist De str duurde niet lang, want een van de tegenstrevers werd door zijn vijan met een slag tot aan zijn heup in den grond geslagen ! Dan moest d overwinnaar met het zwaard vechten tegen nen anderen Maar dat duurd ook niet lang, want hij sneed zijn nieuwen tegenstander in stukken, geli nen spikulatievent, zodat de doktoor twee dagen daarna nog bezig wa om hem convenabel terug ineen te puzzelen. Als de ridders dat gezien hadden, gaven zij zich allemaal tegelijk over, want geen een van he wilde beleven wat er met hun voorgangers was voorgevallen. En terwi men bezig was de geweldigaard overwinnaar uit te roepen hoorde me ineens de piepstem van ridder Sneustermans die de volgende uitdagin aannam Al de mensen rond het plein schoten in een lach, maar ridde Floris wilde persee tegen den overwinnaar vechten

De eerste proef was het echte steekspel Wie het eerste uit het zad werd gegooid was verloren. Floris nam zijn voorzorgen en vees een ijzeren bout los door de broek van zijn harnas vast aan het zadel van zi velo. De trompetten werden geblazen en de ridders stormden op malkander af. De schok was geweldig, en men zag ridder Floris wel tien meter hoog de lucht in gaan, maar van zijn zadel ging hij niet ! En hij wa nog niet op den grond, of hij koerste al terug op zijn tegenstrever a Nu ging hij anders te werk en reed in volle vaart altijd maar rond zi vijand, terwijl hij lijk zot met zijn velobel tingelde. Het paard en d ridder wisten niet waar zij het hadden, en draaiden altijd maar mee ron om Floris in het oog te kunnen houden, totdat zij er gelijk schotsig va werden en het paard ineen zakte gelijk verslagen salaad. Ridder Flor stak dan zijn spies onder zijn vijand en krikte hem galant van zijn paa Het gejuig geraakte niet uit de lucht

Maar het was nu tijd voor de tweede proef; het gevecht met den kno

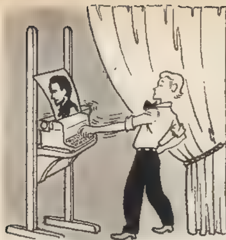
Floris had niets anders dan een groot breekijzer dat hij bij den smed was gaan lenen. Zij moesten tegenover elkander gaan staan en er da maar op los kloppen. Bij den eersten slag stak Floris tot aan zijn knieë in den grond, maar van zijn zelven ging hij niet, want de gewateerd sprei in zijn klak dempte den slag. Op den tweede slag zonk hij tot aa zijn heup, en bij den derden stak hij nog maar met zijn kop en arme boven. Maar nu voelde hij dat de moment was gekomen om in te grijpe Hij trok de ridder zijn schoen uit en gaf zo een geweldige mep op zij ekstercog, dat ze hem op slag bij den apotheker moesten binnendoen.

Maar nu kwam het gevaarlijkste en dat was een vrije worsteling Beiden deden zij hun harnas uit en stonden met het bovenlijf bloot tegenove elkaar. Dat was maar een treurig zicht, want onze ridder was percie een repenfabriek, niets dan stokken en zeilen. De grote ridder pakte Flor op en wou hem over zijn knie breken gelijk stoofhout, maar de held ha nog juist den tijd om een mier uit het gras te pakken en die in de broe van zijn aanvaller te zetten. Die liet terstond Floris vallen waar hij vie en ging te keer gelijk een razende. Hij sloeg met zijn armen en bene en kroop op zijn buik over het gras lijk nen paling boven water Ineen stond hij recht en wou de arena uitlopen, maar aan den uitgang stond Floris klaar, en gaf den loper een mot dat hijzelf zijn hand een wee in de plaaster heeft moeten dragen

Als beloning voor zijn overwinning kreeg hi een paard en een nieuwen sabel maar nu hi daardoor ook een beetje geld had kunnen winnen, wilde hij niet meer op zijn kasteel blijven en wilde gelijk Don Quichotte een zwervend ridder worden.

Op een morgen is hij er van onder getrokke met een roggebrood onder zijn arm en sinds dien heeft er nooit iemand nog iets van hem gehoord. Naar het schijnt zou hij naar Spanje getrokken zijn, en als ik eens tijd heb za eens op speurtocht uitgaan om te horen wa er verder met dien ridder is gebeurd

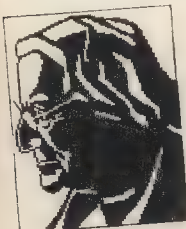
EEN VERTELSEL VAN GOMMAAR TIMMERMANS
GEILLUSTREERD DOOR BOB DEMOOR

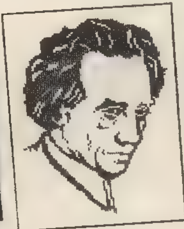
Portretten Tekenen

met een schrijfmachine

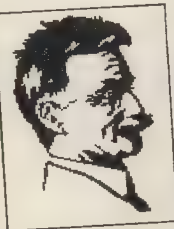
Het regent. Je hebt reeds een boek gezocht om te herlezen. Geen enkele titel kon je bekoren. Je hebt maling aan heel de literatuur... Je zoudt iets nieuws wensen. Maar wat? Misschien is dit geduldspelletje interessant? Je hebt niet veel nodig om er aan te beginnen: een reproductie van een lino of houtsnede, een schrijfmachine en zeer veel geduld. Waneer je daar over beschikt, kun je ook portretten tekenen met vaders schrijfmachine... als je zijn toelating krijgt.

HUGO VERRIEST

ANTON VANDERPLAETSE

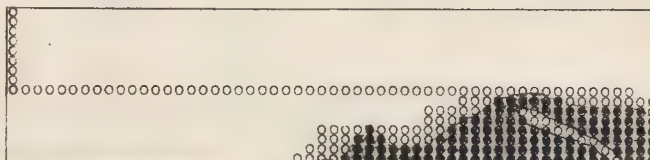

STIJN STREUVELS

PETER BENOIT

MET DIT MODEL-RASTER KUN JE OOK PORTRETTEN TEKENEN MET VADERS (?) SCHRIJFMACHINE

PAUS PIUS XII

Ziehier het « recept » :

1. Calqueer zeer nauwkeurig de zwarte vlekken van de lino of houtsnede. Kies zo mogelijk een portret dat ongeveer zo groot is als de bladspiegel van een gewoon blad schrijfpapier
2. Typ (met een rand van twee à drie letters) over heel de oppervlakte van het portret (wit en zwart) de kleine letter o.
3. Typ o's langs de linkerrand van je blad, te beginnen van de uiterste hoek, de ene letter nauwkeurig onder de andere, zonder tussenruimte. Wanneer je ter hoogte van het portret gekomen bent, typ je de o's naast elkaar tot over de bovenste portretvlakken (zie onze modeltekening).
4. Vul al de o's die de zwarte vlakken bedekken met een vulpen of kleurpotlood met een klein kruisje
5. Steek een nieuw blad papier in je schrijfmachine. Tel op je proefblad hoe hoog je precies moet beginnen (hoeveel o's er in de hoogte op elkaar volgen en daarna in de breedte) om de juiste ligging van het portret op je papier te vinden
6. Typ je eerste o's nadat je goed geteld hebt hoeveel je er naast elkaar mag typen.
7. Wanneer je aan je tweede regel begint, kun je uitrekenen hoeveel letters vóór of na de eerste o van je eerste regel je moet beginnen.
8. Zodra je de twee drie eerste regels van je definitieve proef getypt hebt, is de grootste moeilijkheid overwonnen. Daarna is het alleen nog een kwestie van aandacht en geduld
9. Typ over alle o's een letter x, om aan je tekening meer contrast te geven.
10. Werk je portret nauwkeurig af: gom de fouten weg, trek er een kadertje rond en lijst het in, indien het goed geslaagd is.

Laat je niet afschrikken door de duur dat zo 'n werkje zal vragen. Je kunt met geduld en vaardigheid een mooi portretje maken. Kies een goed model dat sterk in wit-zwart tegenstellingen gehouden werd. En nu veel succes

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Alan Breck, die wist dat de kapitein hem wou overboord gooien, gaat ten aanval over. Verschanst op de campagne vecht hij met David tegen de vijftienkoppige bemanning...

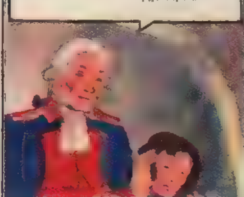

(Wordt voortgezet.)

Ka-I-Ko

de fluitspeler

WEET je dat de Japanse kinderen al heel vroeg leren zwemmen ? De Japanse zwemmers zijn over heel de wereld beroemd, en iedereen heeft al gehoord over de parelduikers die minutenlang onder water kunnen blijven. Hoe komt het nu dat de Japanse kinderen zo goed kunnen zwemmen ? Omdat ze zo flink kunnen ademhalen !

Wanneer Japanse kinderen zwemles krijgen, maken ze eerst veel ademhalingsoefeningen en daarop gaat heel de klas het water in. De zwemmers worden nu in twee partijen verdeeld, de eerste groep krijgt een muts van b.v. een rode kleur en de tweede groep draagt een blauwe muts. De zwemmeester fluit. Plotseling begint er een verwoed gevecht : de mutsenroof. Die bende waterratjes plonst en plast, slaat en sleurt, kletst en klauwt dat het waterschuim de lucht in spat. Natuurlijk moeten de zwemmers ook duiken. Dan moeten ze heel zuinig zijn met hun adem. Wanneer de mutsenroof een einde neemt, gaat de overwinnende ploeg naar het droge en legt juichend de buit voor de voeten van de zwemmeester.

Al de jongens komen nu om de meester zitten en deze vertelt dan heel dikwijls de oude legende van Ka-I-Ko, de Japanse fluitspeler :

Toen de Samoeraï's, de moedige ridders, nog machtig en invloedrijk waren in Japan, leefde er een zekere Ka-I-Ko, een man van eenvoudige afkomst, doch over heel het land beroemd omdat hij zo prachtig op de fluit kon spelen. Wanneer de edele Samoeraï's een feest gaven, werd Ka-I-Ko telkens uitgenodigd om het op te luisteren. Al de geluiden uit de natuur kon hij op zijn fluit weergeven : het klateren van het water over gladde keien, het roepen, fluiten, kwelen of snateren van de vogels, het gedaver van verre donderslagen.

Ka-I-Ko was bij deze beroemdheid zeer nederig gebleven. Vroeg men hem hoe het kwam, dat hij zo prachtig op de fluit spelen kon en waar hij het geleerd had, antwoordde hij bescheiden :

— Ik kan zo spelen, omdat de man die mij opvoedde, mij de kunst leerde mijn adem te bedwingen.

Op zekere dag had Ka-I-Ko weer een voornaam feest met zijn spel opgeluisterd. De zoon van de Mikado, de machtige keizer van Japan, was op dat feest aanwezig geweest en het fluitspel had hem zo ontroerd, dat hij Ka-I-Ko niet alleen vorstelijk beloonde, doch hem door de knapste portretschilder van Japan liet konterfeiten op gekleurde zijde. Op dit portret zag men Ka-I-Ko neergeknield, met de fluit aan de mond en achter hem verhief zich de Fuji-Yama, de heilige berg. Op vele Japanse schilderijen ziet men trouwens de heilige berg. Het was een mooi portret en de fluitspeler was er zeer door gevleid.

Maar, er was een Samoeraï, die de eer die Ka-I-Ko te beurt was gevallen, zeer benijdde. Hij heette Lung-Sji en hij had reeds alle middelen beproefd om de gunst van de zoon van de Mikado te verwerven. Steeds was het hem mislukt. Daarom haatte hij Ka-I-Ko en besloot hem te doden.

Op een avond sloop Lung Sji de tuin van Ka-I-Ko's woning binnen. De fluitspeler zat in zijn huisje en speelde. Zoete klanken wezen de boze ridder de weg... Een kerselaar bloeide voor het huisje, de maan goot er haar witte stralen over, en aan de horizon zag men de heilige berg, wiens sneeuwkop schitterde.

Lung Sji dacht dat Ka-I-Ko te zeer in zijn spel zou verdiept zijn om hem te horen komen, maar dat was een vergissing. Op de grond zag de fluitspeler trouwens ook de zwarte schaduw van de boze ridder, met een zwaard in de hand, nader komen...

Ka-I-Ko speelde voort, zacht, aanzwellend, driftig, scherp.. zonder ophouden speelde hij en wist zijn adem daarbij zo te beheersen dat de spieren van zijn lichaam hard en strak gespannen bleven. Zo hard en zo strak dat, toen Lung Sji met zijn stalen zwaard toestiet, zelfs de huid van de fluitspeler niet geschraamd was...

De Samoeraï schrok, dacht aan toverij, stak zijn zwaard in de schede en vluchtte...

Ka-I-Ko had voortaan niets meer te vrezen van de boze ridder.

EUGEEN.

Haïti tijdens de Franse revolutie. De blanken hebben geweigerd de vrijheid te schenken aan de negers. Dr Durand vreest een opstand en stuurt Eustache naar Saint-Gervais om er zijn dochter te halen...

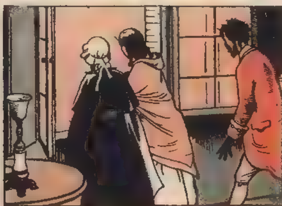
OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

Elisabeth laat zich door haar vriendin Hélène en Eustache overtuigen om hen te volgen naar San Domingo. 's Anderendaags 's morgens komt Eustache hen verwittigen dat de koets op hen wacht en men spoedig moet vertrekken.

Maar op dat moment wordt er gehuild en getierd op straat. Hélène en Elisabeth snellen naar het venster.

De opstand is uitgebroken ! Honderden opstandelingen lopen door de straten. Ze zijn gewapend en uiten doodsbedreigingen aan het adres van de blanken.

— Ze hebben het op een matroos gemunt. Ga gauw de deur openen en laat de zeeman binnen, Eustache !

De matroos wil zijn huid duur verkopen en richt zijn pistool op de negers...

Deze kordate houding doet de opstandelingen aarzelen. Juanito moet hen weer ophitsen om hen opnieuw in actie te krijgen. Gelukkig opent Eustache juist de deur.

— Je bent toch niet gekwetst ? We moeten zo spoedig mogelijk vluchten ! Volg mij !.

— In onze kelder is er een geheime gang die uitmondt in het struikgewas in de tuin.

— Als we mijn sloep kunnen bereiken zijn we gered, verklaart de matroos. We zullen ons tot van avond schuil houden in de onderaardse gang... Excuseer : ik vergat me voor te stellen : ik heet Paul !...

(Wordt voortgezet.

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn gezellen die door de Atlanten gevangen genomen werden, konden ontsnappen. Ze verlaten de stad Kar Pasjoetan en trekken door het land onder de leiding van een geheimzinnige bondgenote...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EUROPEES KAMPIOENSCHAP BIERDRINKEN

WE leven thans in de eeuw van de kampioenschappen. In alles en nog wat worden er kampioenschappen ingericht. We vinden het dan ook heel normaal dat er na het kampioenschap pijpensmoren een Europees kampioenschap bierdrinken georganiseerd wordt. Het werd verleden week gehouden te Barcelona. Favoriet was de Spanjaard Balthazar Alegria van Valencia, 31 jaar oud, die het Spaans record op zijn naam staan heeft : 10 liter bier in 57 minuten. We kennen jammer genoeg nog steeds de uitslag van dit kampioenschap niet, al lezen we de dagbladen van A tot Z. De persagentschappen hebben te veel werk met de verslagen over oorlogen en revoluties...

Spectaculaire redding

ENKELE weken geleden was een Antwerpse bergbeklimster van de flank van de Jungfrau gegleden (een berg die bijna dagelijks zijn slachtoffers eist !). Een Zwitsers vliegenier is met een sporttoestel, dat speciaal voor landingen. In het gebergte gebouwd werd, naar de plaats van het ongeluk gevlogen en heeft de Antwerpse alpiniste gered en naar het ziekenhuis overgebracht.

DE REIZENDE PIJP

WE hebben het niet over een toverpijp. Want aan toveren geloven we alleen in de verhalen van Willy Vandersteen. We willen slechts even de aandacht vestigen op de lotgevallen van de pijp van president Krüger. Toen de Zuid-Afrikaanse president in Zwitserland in ballingschap leefde schonk hij op zekere dag zijn prachtige versierde pijp aan een Zwitserse berggids. Na de dood van de gids kwam de pijp als erfstuk in de familie van zijn broer terecht. Deze broer is thans ook overleden en zijn weduwe heeft het stuk naar de Zwitserse consul in Zuid-Afrika gestuurd die het aan de burgemeester van Johannesburg overhandigd heeft. Eindelijk zal de pijp na al deze belevenissen een rustige oude dag kennen in het museum van Johannesburg.

Een ouwe taaie

GEORGE ADAM, 75 jaar oud, van Franse nationaliteit, is met een roeibootje het Kanaal overgestoken. In Engeland heeft hij slechts een paar uurtjes gerust en dan is hij weer naar Frankrijk teruggekeerd.

Dit is niet Sinte Goedele, maar de kathedraal van Tours in Frankrijk. Wanneer je de torentransen goed bekijkt, kun je het verschil dadelijk opmerken.

WONDERGRAAN

HEB je nog nooit de legende van het wonderbare graan van de Egyptische koningsgraven uit het Nijldal gehoord ? Naar men verteit zouden de graankorels die daar eeuwen bewaard gebleven zijn (ze werden als voedsel voor het hiernamaals door de priesters van de Pharao's meegegeven) wonderbare oogsten zouden voortbrengen ?

Een Franse boer van Oléron heeft thans proeven genomen met graankorrels die oudheidkundigen uit de pyramiden meegebracht hadden. De proeven zouden naar het schijnt wonderbare resultaten opgeleverd hebben : Het graan van de Pharao's brengt aren voort van 25 cm. lengte en 4 cm. breedte ! En ieder zaadje zou 15 stengels voortbrengen ! In Duitsland heeft men ook proefnemingen gedaan met pyramiden graan.

EERLIJKE DIEF

TE Lissabon heeft de politieagent Rogerio Bracinha, zichzelve gearresteerd ! De agent moest geld in bewaring houden van verschillende gevangenen. Hij kon niet aan de bekoring weerstaan er mee te gaan dobbelen. Onvermijdelijk verspeelde hij al het geld en leende toen bij zijn vrienden enkele sommen om het geld van de gevangenen met verder spelen terug winnen. Ijdele hoop! Ook het geleende geld geraakte hij met de teerlingen kwijt. Toen maakte hij een proces-verbaal op tegen zichzelf en gaf zich op zijn politiepost gevangen.

POETS JE TANDEN MET PENICILLINE

EEN fabriek van chemische en cosmetische producten in Frankfurt kondigt de vervaardiging aan van penicilline-tandpasta. De experimenten hebben drie jaar in beslag genomen en uitgewezen, dat met deze tandpasta verschillende tandziekten kunnen voorkomen en zelfs genezen worden. De tandpasta werd in de handel gebracht doch is vrijwel overal slechts verkrijgbaar tegen een doktersrecept.

In het Baskenland worden de oude volksdansen nog in ere gehouden. Deze groep Baskische meisjes is reeds te Brussel en elders in België opgetreden.

Een super-sportwagen

IN ons land hebben we nog geen nieuwe Fiat supersportwagens V-8 2 liter gezien. Het zijn echte fijne karretjes ! Het wagentje heeft een kopklepmotor en bereikt een snelheid van 200 km. per uur. Zoals je op onze tekening kunt zien maken de koplampen deel uit van de grille en zitten de mistlampen ingewerkt in de spatborden. Daardoor wordt de weerstand van de lucht sterk verminderd. Geen amateur ?

WIE ZENDT ONS ZIJN MOOISTE VACANTIE-FOTO ?

Amerika's oudste soldaat

BIJ het spelen van een militaire mars werd onlangs een taart met 111 kaarsjes overhandigd aan Amerika's oudste soldaat : James Hard. De directeur van het rusthuis waar James leeft, verklaarde dat zijn oudste gast verleden jaar geen doktershulp had nodig gehad ! Zijn geliefkoosd tijdverdrijf is postkaarten bekijken die hij uit alle delen van het land ontvangt en... sigaren roken. Hij rookt er thans maar vier per dag meer...

DE ANTWERPSE TUNNEL

WEET je dat er verleden jaar tien maal meer auto's door de Antwerpse Scheldetunnel gereden zijn dan in 1945 ? In het eerste naoorlogse jaar reden er maar 161.940 auto's door de tunnel, en in 1951 werd hij gebruikt door niet minder dan 1.627.948 wagens ! Uit deze cijfers blijkt duidelijk hoe sterk het wegverkeer in België toegenomen is sinds de oorlog. Het aantal motorfietsen dat er door reed is meer dan vertienvoudigd : in 1945 maar 14.175 en verleden jaar 156.901.

Dit is een van de mooiste Bretoense kustplaatsjes : La Baule, in het departement Loire Inférieure.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

... teel van Hoog Koenigsburg wer... een moord gepleeg... De misdadiger, doo... Lefranc en Jan ach... tervolgd, vloog ui... een venster en wa... op slag dood. D... politie opende het onderzoek

Er zal een communiqué verstrekt worden aan de pers, zodra de tijd daartoe gekomen is. Intussen staat het je vrij te gissen. Lefranc ik heb je nog een paar woorden te zeggen...

Ik blijf hier nog een paar uren om de zegels te leggen. Deze avond zou ik je kunnen gebruiken, want er blijven nog heel wat zaken in het reine te trekken. Neem je intrek in de Belvédère. Het is een fijn hotel en niet ver van hier. Ik tref je daar om 21 u. Hier is een wapen, je zult het misschien nodig hebben. Dat gepommadeerd heerschap met zijn bril, laatste snit, bevalt me alles behalve! Wees op je hoede, en zo je me nodig hebt, telefoneer je naar hier!

Begrepen

Excuseer, ik moet nu weg. Tot genoegen!

We gaan elkaar toch zo niet verlaten! Mag ik je een glas aanbieden... in de "Belvédère", misschien ?

Hé, mijnheer Lefranc... en ik? Je bent me helemaal vergeten!

"Belvédère"... Ha, het is juist daar dat...

Verdraaid, dat is waar! Ik zal je ergens afzetten, wij gaan naar hotel "Belvédère"...

Prachtig, dat is op een half uur van ons kamp gelegen! Vooruit maar!

Ik rij eerst om je de weg te tonen...

O.K. Ik volg!

Enkele minuten later stoppen de auto's voor het hotel

De heren willen hier logeren?

Ik alleen. Ik geef je m'n koffers

BELVEDERE

Jan, hier is geld om een nieuwe mantel te kopen. Je hebt je erg moedig gedragen en ik dank je hartelijk...

Dank je, mijnheer Lefranc, en tot weerziens!

In de hall, van het hotel...

Ik moet even telefoneren, verontschuldig me een ogenblik...

Ga je gang!

Hallo? Ben jij het chef?... Ja... Het is mis gelopen, maar nu laat ik niet meer los... Het welpje dat hem vergezelde, verlaat ons zo juist. Hij stapt de weg naar Tannenkirch op... er moet snel gehandeld worden...

Enkele ogenblikken later zitten de twee reporters op het terras...

Die puinen tegenover Hoog-Koenigsburg had ik niet eens gemerkt

M'n beste, nu we alleen zijn kun je me toch wel een en ander over die geheimzinnige zaak vertellen? Ik brand van nieuwsgierigheid...

Intussen...

Daar is hij!

(Wordt voortgezet.)